- נערך באידיש -

בס"ד

יקרא דמלכא

שיחות התחזקות והתעלות

שנאמרו ע"י

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לבחורי חמד

דביקות און התקשרות צום באשעפער

חלק א'

יו"ל ע"י

מכון שפה ברורה

שע"י חסידי קאסוב

פרשת פקודי שנת תשפ"ב לפ"ק

- גליון ו -

נתנדב ע"י
ידידינו היקר שביקרים
מופלא ומופלג בכל המעלות
ובעל מידות תרומיות ומוזהבות,

הרוצה בעילום שמו

לע"נ
הרה"ח מו"ה משה יהודה בן צבי ע"ה
וזוגתו מרת חוה בת שמואל ע"ה
מרת לאה בת יקותיאל יהודה ע"ה
והרה"ח מו"ה אברהם אהרן בן מנחם מענדל ע"ה

זכות הפצת הני דברי תורתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א
יגן בעדיו שיתברך בכל מעשי ידיו בשפע ברכה
והצלחה בכל עסקיו, וימצא חן וחסד
בעיני אלקים ואנשים בכל חפציו
מתוך עושר ואושר
כל ימי חייו

כל הזכויות שמורות
להערות והארות או לקבל הגליון מדי שבוע בשבוע ע"י e-mail
יש לפנות להמערכת
במס' 917-686-5892
או אל toraskosov@gmail.com

נערך ונסדר ע"י:
ישר
Publishing & Production
718.484.2189

דביקות און התקשרות
צום באשעפער

תכלית פון תורה איז צו ווערן דבוק
אין מקושר אינעם אויבערשטער

דער טור אין הלכות ברכת התורה (או"ח סימן מ"ז) ברענגט אראפ די גמרא (נדרים פא.) אויפן פסוק (ירמיהו ט, יא) **עַל מָה אָבְדָה הָאָרֶץ**, פארוואס איז די בית המקדש חרוב געווארן? זאגט די גמרא 'דבר זה נשאל לחכמים ולנביאים ולא פירשוהו', מען האט עס געפרעגט פון די חכמים און נביאים און זיי האבן נישט געענטפערט.

ביז דער אויבערשטער אליינס האט געענטפערט, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שם, יב) **וַיֹּאמֶר ה' עַל עָזְבָם אֶת תּוֹרָתִי אֲשֶׁר נָתַתִּי לִפְנֵיהֶם וְלֹא שָׁמְעוּ בְקוֹלִי וְלֹא הָלְכוּ בָהּ**. איז די גמרא מסביר, 'אמר רב יהודה אמר רב, שאין מברכין בתורה תחלה', עס איז געקומען וויבאלד מען האט נישט געזאגט ברכת התורה פארן לערנען.

פרעגט דער ב"ח (שם ד"ה ומ"ש דאמר רב יהודה וכו'). לכאורה איז עס א גרויסע וואונדער אז דער אויבערשטער זאל אזוי שטארק באשטראפן פאר אזא סיבה, בלויז פארן נישט זאגן ברכת התורה איידער מען האט אנגעהויבן צו לערנען.

ענטפערט דער ב"ח מיט א מורא'דיגע און וויכטיגע יסוד, אז די כוונה פון דער אויבערשטער מיטן געבן די תורה פאר כלל ישראל איז געווען אז מ'זאל עוסק זיין אין תורה אויף א וועג אז אונזער נשמה זאל ווערן איינס מיט די קדושה פון דעם מקור התורה, דאס מיינט אז דורך די תורה וואס מען לערנט זאלן מיר קענען שטענדיג זיין צוגעבינדן מיטן אויבערשטן.

און ווען מען לערנט די תורה אויף אזא אופן - צו ווערן מקושר צו דער אויבערשטער - איז מען זוכה צו ווערן א מרכבה און א מקום ווי די שכינה קען רוען און שורה זיין צווישן כלל ישראל, און די גאנצע וועלט שיינט און לייכט פונעם כבוד פון דער אויבערשטער.

"ווען מען לערנט די תורה אויף אזא אופן, איז מען זוכה צו ווערן א מרכבה און א מקום ווי די שכינה קען רוען און שורה זיין צווישן כלל ישראל, און די גאנצע וועלט שיינט און לייכט פונעם כבוד פון דער אויבערשטער"

אבער וויבאלד זיי האבן נישט געזאגט ברכת התורה, זיי האבן נישט געדאנקט דער באשעפער אויף די תורה וואס ער האט געגעבן, דאס האט געוויזן אז האבן נישט אנערקענט אין די גרויסקייט אין חשיבות פון די תורה, נאר מען האט געלערנט די תורה בלויז אויף וויסנשאפט, אזוי ווי מען לערנט סתם א חכמה, ממילא איז מען נישט געווארן דבוק ומקושר צום באשעפער דורך די תורה וואס מען האט געלערנט, און נישט קיין חילוק וויפיל מען האט געלערנט, איז עס אבער נישט געלערנט געווארן לויט די מטרה און תכלית פארוואס דער באשעפער האט אונז געגעבן די תורה.

דעריבער האט מען גורם געווען אז די שכינה זאל ארויפגיין און נישט רוען צווישן כלל ישראל, ווייל אויב מען איז נישט פארבינדן מיט דער אויבערשטער קען דער אויבערשטער נישט רוען צווישן אונז. ממילא איז די וועלט געבליבן ליידיג אן קיין קדושה און רוחניות, און דאס האט גורם געווען אז די בית המקדש זאל חרוב ווערן, און אז די אידן זאלן פארטריבן ווערן אין גלות.

די כח הקדושה וואס ליגט אין די נשמה פון יעדע איד

יעדע איד פארמאגט אין זיך א נשמה מיט א גוף, די נשמה איז א 'חלק אלקי ממעל', עס איז איין שטיק רוחניות, און די גוף איז 'עפר מן האדמה' עס איז גשמיות.

די ארבעט און תכלית פון א מענטש אויף די וועלט איז, אז ער זאל אריין לייגן א עבודה אין די חלק הנשמה, עד כדי כך אז די גוף זאל אויך נשפע ווערן דערפון, און עס זאל נתפשט ווערן די חלק אלקי ממעל פונעם מענטש אויך אין די גוף[א], און אזוי זאל א איד זיין מקושר און דבוק צו דער אויבערשטער.

ווען די אידן זענען געשטאנען ביי מתן תורה און האבן מקבל געווען די תורה, האט דער אויבערשטער איינגעפלאנצט אין יעדע איד די כח און יכולות צו קענען משיג זיין די גאנצע תורה.

אזוי אויך האט דער אויבערשטער דעמאלטס אריינגעגעבן א געטליכקייט אין די נשמה פון יעדע איד אין כלל ישראל אז די נשמה זאל האבן די מעגליכקייט זיך צו קענען האלטן נאנט מיטן אויבערשטן אין עס זאל קענען נתפשט ווערן געטליכקייט אין די גוף, אז די גאנצע גוף זאל קענען ווערן אנגעפילט מיט רוחניות אז אפילו די גוף זאל קענען אינגאנצן בטל ווערן פארן רבוש"ע.

אזוי ווי עס האט ווירקליך פאסירט ביי מתן תורה ווען דער אויבערשטער האט געזאגט די ווערטער 'אנכי ה' אלקיך', אזוי ווי עס שטייט אין חז"ל (שבת קמו.) אז ווען די אידן האבן געהערט דעם דיבור ה' 'פסקו זוהמתן'. די זוהמא פון די נשמה איז גענצליך אפגעשיידט געווארן, און די נשמה האט זיך אפגעטיילט פונעם גוף. און ווי עס שטייט אין חז"ל (שבת פח:) 'כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא, יצתה נשמתן של ישראל', און מען האט זיי געדארפט צוריק מחיה מתים זיין[ב].

א. וידוע מה דמיתאמרה בשם הרה"ק מהר"ש מ'בעלזא זי"ע, ששאלו בנו הקטן על מה שאומרין 'אלקי נשמה שנתת בי טהורה היא' דמי הוא שאומר דברים אלו, דהרי הגוף אינו יכול לדבר, ואיך יאמר נשמה שנתת בי, והנשמה הרי אינה יכולה לומר נשמה שנתתי בי. ותירץ לו אביו, שאם זוכין ומזככין את הגוף, אז גם הגוף נעשה כנשמה, ויכול לומר נשמה שנתח בי.

ב. דאיתא שם בגמרא, אמר רבי יהושע בן לוי, כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא יצתה נשמתן של ישראל, שנאמר (שיר השירים ה, ו) נפשי יצאה בדברו. ומאחר שמדיבור ראשון יצתה נשמתן, דיבור שני היאך קיבלו, ומתרץ הגמרא דהוריד הקב"ה טל שעתיד להחיות בו מתים, והחיה אותם. שנאמר (תהלים סח, י) גשם נדבות תניף

און ווען דער אויבערשטער האט געגעבן די תורה פאר כלל ישראל האט דער אויבערשטער אריינגעלייגט אין די תורה זיין קדושה און געטליכקייט, כביכול דער אויבערשטער האט זיך אליינס מיטגעגעבן מיט די תורה.

אזוי ווי עס ווערט געברענגט אין חז"ל (שבת קד.) 'אנכי' איז ראשי תיבות **א**'נא **נ**'פשי **כ**'תבית **י**'הבית, אז כביכול דער אויבערשטער האט געגעבן זיין נפש און רצון צוזאמען מיט דער כתב פון די תורה וואס איז געווען געשריבן 'אש שחורה על גבי אש לבנה' (שקלים טז:).

ווען מ'טראכט אריין איז דאס בעצם זייער א פשוט'ע נקודה, וואס איז די תורה? די תורה איז געגעבן געווארן פאר כלל ישראל, אז מען זאל וויסן וואס דער אויבערשטער האט באפוילן צו טון, און וואס ס'איז זיין רצון.

קומט אויס אז ווען מען לערנט תורה, לערנט מען דעם רצון ה', מען טראכט אריין אין די רצון ה', און דורכדעם ווערט מען מקושר צו די רצון ה' און צום רבש"ע אליינס. און דאס אלעס האט שוין דער אויבערשטער אריינגעלייגט אין די נשמה פון א מענטש, און א מענטש פארמאגט אינעווייניג אין זיך די כוחות צו ווערן מקושר צו דער אויבערשטער, נאר די עבודה וואס דער מענטש דארף ארבעטן זיין גאנצע לעבן איז דאס ארויסצוברענגן מכח אל הפועל.

"א מענטש פארמאגט אינעווייניג אין זיך די כוחות צו ווערן מקושר צו דער אויבערשטער, נאר די עבודה וואס דער מענטש דארף ארבעטן זיין גאנצע לעבן איז דאס ארויסצוברענגן מכח אל הפועל"

אלהים נחלתך ונלאה אתה כוננתה. ואמר רבי יהושע בן לוי, כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא חזרו ישראל לאחוריהן שנים עשר מיל, והיו מלאכי השרת מדדין אותן, שנאמר (תהלים סח, יג) מלאכי צבאות ידדון ידדון, אל תיקרי ידדון אלא ידדון.

ווען א מענטש פארמערט די כח פון זיין נשמה ווערט די גוף אויך מקודש

און אזוי ווי מען זעט ווען עס געקומען צו בויען די משכן אין מדבר, האט מען געבויט די ארון הקודש, אזוי ווי עס שטייט אין פרשת תרומה, און די ארון איז געבויעט געווארן פון פשוט'ע גשמיות'דיגע זאכן, פון האלץ און גאלד.

אבער איינמאל מען האט אריינגעלייגט דערין די לוחות און די ספר תורה, האט עס באקומען גאר א הויכע קדושה און עס איז בטל געווארן די כח הגשמי, און עס איז נתהפך געווארן צו איין שטיק רוחניות. אזוי ווי עס שטייט אין חז"ל (יומא כא.) 'מקום הארון אינו מן המידה', די ארון האט נישט תופס מקום געווען, ווייל עס איז געווען בלויז רוחניות.

די לימוד וואס אונז קענען זיך לערנען דערפון איז, אז א מענטש טראץ וואס ער האט גוף וואס איז א גשמיות'דיגע זאך און עס איז די פארקערטע פון רוחניות, אבער ווען ער לערנט תורה און איז זיך מדבק זיין מחשבה מיט א דביקות און התקשרות צום רבוש"ע, און ער נעמט אריין אין זיך די תורה, טוט ער דערמיט מקדש זיין זיינע גשמיות'דיגע חלקים, און זיין גוף ווערט אויך פארהייליגט און עס ווערט איבערגעקערט צו רוחניות, און זיין גוף ווערט ווי א לעבעדיגע ארון הקודש וואס אנהאלט אין זיך די תורה מיט א הייליגקייט און דביקות צום אויבערשטן.

די גשמיות'דיגע גוף ווערט נהפך צו רוחניות

און דאס איז די עבודה וואס א איד דארף שטענדיג ארבעטן און שטרעבן צו אויסארבעטן די גוף אז עס זאל ווערן א חלק פון זיין רוחניות'דיגע חלק, א חלק פון זיין נשמה.

אזוי ווי מען זעט דער ענין פון דעם וואס עס שטייט אין חז"ל (דברים רבה ט, ד) אז אין דער טאג וואס משה רבינו איז נפטר געווארן האט

משה רבינו געשריבן דרייצן ספרי תורות[ג]. שטעלן זיך די מפרשים[ד], עס שטייט דאך[ה] אז משה רבינו איז נפטר געווארן אום שבת, אויב אזוי ווי האט משה רבינו געקענט שרייבן די ספרי תורות אין שבת.

דער רמ"ע מפאנו ז"ל ענטפערט[ו], אז אין הכי נמי די יציאת נשמה ווען עס איז נסתלק געווארן נשמת משה איז געווען ערב שבת, אבער משה רבינו האט נאך געלעבט ביז שבת קודש די צייט פון מנחה און רעוא דרעוין, און נאר דעמאלטס איז די גוף נסתלק געווארן, דעריבער האט משה רבינו געקענט שרייבן אין שבת.

איז צוערשט דארף מען פארשטיין ווי אזוי קען זיין אז משה רבינו איז שוין נפטר געווארן ערב שבת און האט ווייטער געלעבט ביז מנחה?

נאר וואס דען משה רבינו איז צוגעקומען צו אזא הויכע מדריגה אז זיין חלק הרוחני - זיין נשמה - איז נתפשט געווארן אויף זיין גאנצע גוף, און די גשמיות'דיגע גוף איז פשוט נתעלה געווארן צו אזא הויכע מדריגה אז ס'איז געווארן איבערגעקערט צו רוחניות, און עס איז נתעלה געווארן צו א דרגה פון א נשמה.

"משה רבינו איז צוגעקומען צו אזא הויכע מדריגה, אז זיין חלק הרוחני איז נתפשט געווארן אויף זיין גאנצע גוף, און די גשמיות'דיגע גוף איז פשוט נתעלה געווארן צו אזא הויכע מדריגה אז ס'איז געווארן איבערגעקערט צו רוחניות, און עס איז נתעלה געווארן צו א דרגה פון א נשמה"

משה רבינו האט ארייגענומען אין זיך די תורה אויף אזא הויכע מדריגה ביז ער האט זוכה געווען אז די תורה און די כח הרוחני איז נתפשט געווארן אויף זיין גאנצע גוף, און זיין גוף איז אויך

ג. דער מדרש דארט איז מסביר פארוואס ער האט געשריבן דרייצן ספרי תורות, צוועלף ס"ת פאר די צוועלף שבטים, און איין ספר תורה צו אריינלייגן אינעם ארון ה'.

ד. רא"ש (פסחים פ"י סימן י"ג) ועיי"ש בקרבן נתנאל.

ה. רא"ש שם, והובא באו"ח סימן רצ"ב סעיף ב'.

ו. בספה"ק עשרה מאמרות, (מאמר חקור הדין חלק ב' פרק י"ג, והובא בב"ח או"ח סימן רצ"ב).

נתקדש געווארן צו די דרגה פון א נשמה, און קיין שום גשמיות'דיגע חלק האט מער נישט תופס מקום געווען אין זיין גוף.

דעריבער איז משה רבינו געווען א אויסנאם אז זיין גוף האט געקענט ווייטער לעבן נאך יציאת נשמה, וויבאלד עס איז מער נישט געווען ביי אים אזא מציאות אז די גוף איז מחובר צו די נשמה וואס רוהט אין איר, ווייל די גוף אליין איז נתעלה געווארן צו די דרגה פון א נשמה.

ממילא איז מובן וואס עס שטייט אין ספה"ק[ז] אויפן פסוק (דברים לד, ו) **וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבֻרָתוֹ**, אז משה רבינו איז באגראבן געווארן אין יעדע איד, ווייל היות די תורה, אידישע קינדער און דער באשעפער זענען איינס, און משה רבינו איז דאך נתהפך געווארן פאר איין שטיק רוחניות און פאר איין שטיק תורה איז דא אין יעדע איד א ניצוץ פון משה רבינו.

און בפרט תלמידי חכמים זעט מען אין חז"ל אז זיי ווערן אנגערופן 'משה'[ח], אזוי ווי עס שטייט (שבת קא: ושאר מקומות) אז די אמוראים האבן געזאגט איינער פארן צווייטן **'משה שפיר קאמרת'**. און די תורה אליינס ווערט אנגערופן אויפן נאמען פון משה רבינו ווי ס'שטייט אין פסוק (מלאכי ג, כב) **זִכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי**.

יעדער איד איז מחיוב צו היטן שבת ווייל זיין גוף איז מקושר צו זיין נשמה

מיר ווייסן אז דאס וואס דער אויבערשטער האט באפוילן א איד אז מען טאר נישט טון די ל"ט מלאכות אין שבת וואס זענען זאכן וואס מען טוט מיט דעם גוף, איז צוליב די נשמה יתירה וואס קומט אריין

ז. הובא בשם צדיקים, והוא ע"פ דברי התיקוני זוהר (ס"ט קי"ב א'), דבכל אדם מישראל בכל הזמנים יש ניצוץ ממשה רבינו, ולפי"ז אמרו דרושי רשומות עה"פ 'וילך משה', דנכנס משה רבינו לתוך תוכו של כל אדם מישראל, ולפיכך אמרה תורה ולא ידע איש את קברתו, לפי שמשה רבינו נקבר בלבו של כל אדם מישראל.

ח. עיין ברש"י חולין צג: (ד"ה משה).

שבת קודש אין יעדער איינציגער איד וואס דאס דערהייבט אפילו די גוף זיינע.

לו יצויר אויב עס וואלט געווען שייך אזא זאך, אז די גוף פון א מענטש זאל קענען ווייטער לעבן נאכדעם וואס זיין נשמה איז שוין ארויס פונעם גוף, וואלט דער גוף נישט געווען מחויב צו היטן שבת, ווייל עס באקומט נישט קיין נשמה יתירה, און עס האט נישט קיין עליה ווען עס קומט שבת. אבער - ווי פארשטייט זיך - ס'איז נישט מעגליך אזא זאך במציאות, ווייל א גוף בלי נשמה האט פשוט נישט קיין קיום און קען נישט עקזעסטירן.

און פון דעם קענען מיר ארויסנעמען א געוואלדיגע לימוד אויף די גרויסקייט פון יעדער איד, ווייל היות די חיוב פון שמירת שבת איז אויף יעדע איינציגע איד, ממילא ווייזט דאס אונז אז יעדער איד'ס גוף איז מקושר צו זיין נשמה, און ממילא ווען עס קומט שבת באקומט יעדער איד אן עליה, ער באקומט א נשמה יתירה און ווערט דערהויבן און העכער, און ממילא איז ער מחויב צו היטן און מכבד זיין די שבת.

אזוי אויך פארשטייט מען אז היות דער אויבערשטער האט נישט געגעבן די מצוה פון שבת פאר איינער וואס האט נישט קיין נשמה, דעריבער האט משה רבינו בכלל נישט געהאט קיין פראבלעם צו שרייבן ספרי תורות ביום פטירתו אינעם טאג פון שבת.

די נשמה דאס איז דער מענטש

די מהות פון א מענטש איז זיין חלק הנשמה, און נאר זאכן וואס די נשמה טוט און פארדינט ווערט פאררעכנט ווי דער מענטש האט עס פארדינט און באקומען, אזוי ווי עס ווערט ערקלערט אין חובת הלבבות ווען ער רעכנט אויס געוויסע חלקים וואס געהערט צו דער מענטש און געוויסע חלקים וואס געהערט נישט צו דער מענטש.

זאגט דער חובת הלבבות, די מצות און מעשים טובים וואס דער מענטש טוט דאס איז זיין'ס, און דאס געהערט צו אים, און עס

פארבלייבט שטענדיג ביי אים לעולמי עד, אזוי ווי עס שטייט אין חז"ל (בבא בתרא יא.) 'אבותי גנזו למטה ואני גנזתי למעלה'[ט].

ווייל די תכלית פארוואס די נשמה איז אראפגעקומען אויף די וועלט איז צו פארמערן קדושה און הייליגקייט, און וויפיל קדושה מען איז מוסיף אזוי פיל האט די נשמה און דאס איז וואס די נשמה איז קונה אויף די וועלט. אזוי אויך איז פארהאן נאך א עבודה, אזוי ווי מען האט אויבן ערקלערט אז די נשמה זאל נתפשט ווערן אויך אויפן גשמיות'דיגע חלק פונעם מענטש.

"די נשמה דאס איז דער מענטש, און וואס מען טוט פארן נשמה דאס האט מען, און מיט דעם פארבלייבט מען, און די גוף טיילט זיך אפ פונעם מענטש און ווערט רימה ותולעה, און מען בלייבט נאר איבער מיט די נשמה"

און ווען די נשמה איז מצליח צו מרבה זיין קדושה און געטליכקייט, און אזוי אויך ווען די נשמה איז מצליח צו נתפשט ווערן אויפן גוף, דעמאלטס האט זיך געלוינט פאר די נשמה אראפצוקומען אויף די וועלט, און די דורכגיין אלע צער און שוועריקייטן וואס א נשמה גייט אריבער ווען ער קומט אראפ אויף די וועלט.

אבער אויב עס איז חלילה פארקערט, די נשמה קומט אראפ אויף די וועלט, און נישט נאר וואס עס טוט גארנישט אויף, ווערט די נשמה פארפאטשקעט און שמוציג, האט די נשמה נאר דערלייגט פונעם אראפקומען אויף די וועלט.

ווייל אזוי ווי מען האט מסביר געווען, די נשמה דאס איז דער מענטש, און וואס מען טוט פארן נשמה דאס האט מען, און מיט דעם

ט. איתא שם בגמרא, תנו רבנן, מעשה במונבז המלך שבזבז אוצרותיו ואוצרות אבותיו בשני בצורת, וחברו עליו אחיו ובית אביו ואמרו לו, אבותיך גנזו והוסיפו על של אבותם, ואתה מבזבזם! אמר להם, אבותי גנזו למטה, ואני גנזתי למעלה וכו', אבותי גנזו במקום שהיד שולטת בו, ואני גנזתי במקום שאין היד שולטת בו וכו', אבותי גנזו דבר שאין עושה פירות, ואני גנזתי דבר שעושה פירות וכו'. אבותי גנזו אוצרות ממון ואני גנזתי אוצרות נפשות וכו'. אבותי גנזו לאחרים, ואני גנזתי לעצמי וכו'. אבותי גנזו לעולם הזה, ואני גנזתי לעולם הבא וכו'.

פארבלייבט מען, און די גוף טיילט זיך אפ פונעם מענטש און ווערט רימה ותולעה', און מען בלייבט נאר איבער מיט די נשמה.

דעריבער דארף מען ארייַנלייגן די עיקר עבודה אז די כח הרוחני פון די נשמה זאל שולט זיין אויף דער מענטש, און עס זאל אויך האבן א השפעה און כח אויף די גשמיות'דיגער טייל וואס דער מענטש פארמאגט, וואס דאס איז דער גוף, און עס אויך אויסארבעטן צו די חלק פון די נשמה.

די גוף פון א איד קומט אויך ממקור הקדושה

טראץ וואס מען האט יעצט אויסגעשמועסט אז די עבודה איז צו איבערדרייען די גשמיות'דיגע גוף צו רוחניות, און דאס איז די שטענדיגע עבודה וואס א איד דארף ארבעטן זיין גאנצע לעבן, דארף מען אבער צולייגן, אז אפילו די גשמיות'דיגע גוף וועלכע איז באשאפן פון 'עפר', איז עס נישט באשאפן געווארן פון בלויז ערד אן קיין שייכות מיט רוחניות.

"דער אויבערשטער האט דוקא גענומען ערד פון אונטער די מזבח און דערמיט באשאפן אדם הראשון, צו ווייזן אז אפילו די גשמיות'דיגער חלק פון א מענטש איז אויך לכתחילה באשאפן געווארן מיט א קדושה, און עס איז א כלי וואס איז גרייט צו מקבל זיין קדושה און ווערט איבערגעדרייט צו רוחניות"

עס שטייט אין חז"ל[יא] ווען דער אויבערשטער האט גענומען ערד צו באשאפן אדם הראשון, האט דער אויבערשטער גענומען די ערד פון די 'מזבח אדמה', און די ספה"ק זענען מסביר אסאך פירושים און רמזים אין דער טעם דערפון.

איינע פון די פשטים ערקלערן די ספה"ק, אז דער אויבערשטער האט דוקא גענומען ערד פון אונטער די מזבח, צו ווייזן אז אפילו די גשמיות'דיגער חלק פון א מענטש איז אויך לכתחילה באשאפן געווארן מיט א קדושה, עס קומט פון א

י. עיין בגמרא נזיר דף ד:

יא. רש"י (בראשית ב, ז ד"ה עפר מן האדמה).

מקום קדוש, און עס איז א כלי וואס איז גרייט צו מקבל זיין קדושה און ווערט איבערגעדרייט צו רוחניות.

און דאס האט דער רבש"ע געטון צו העלפן די מענטש אין זיין עבודה צו איבערדרייען אלעס איז זיך - אפילו זיין גשמיות - אז עס זאל ווערן איין שטיק רוחניות, דעריבער האט אויסגעפעלט אז אפילו די גשמיות'דיגע חלקים פונעם מענטש זאלן קומען פון א מקור פון קדושה.

א מענטש איז ארומגענומען מיט פולע כוחות דקדושה

און ווען א איד וואלט ווען געוואוסט מיט וויפיל כוחות דקדושה ער איז ארומגענומען וואלט ער צוגעגאנגען אינגאנצן אנדערש צו זיין לעבן.

לאמיר נעמען בלויז איין דוגמה פון די ווערטער פונעם רשב"א (בשו"ת ח"א סימן קצ"א[יב]) וואס ערקלערט די טעם פון נטילת ידים שחרית - די סיבה פארוואס מען דארף זיך וואשן אינדערפרי. זאגט דער רשב"א אז מען דארף זיך וואשן אזוי ווי די כהן גדול האט זיך געוואשן יעדע אינדערפרי ביים כיור אין בית המקדש, און האט זיך מקדש געווען צו די נייע עבודה פונעם טאג, אזוי אויך דארף יעדער איד זיך וואשן אינדערפרי זיך צוצוגרייטן און זיך מקדש זיין פאר די עבודה פון די נייע טאג.

און נאכמער שטייט אין זוהר הקדוש[יג] אז נאכדעם וואס מען וואשט זיך די הענט 'איקרי קדוש' ווערט מען אנגערופן א קדוש.

יב. הובא דבריו בבית יוסף (סימן ד') ובמגן אברהם (שם ס"ק א'), ועיי"ש שכתב וז"ל, דבבוקר נעשה כבריה חדשה וצריכים אנו להודות לו, ועל דרך זה תקנו כל ברכות השחר, לפיכך צריכין אנו להתקדש בקדושתו וליטול ידיו מן הכלי ככהן שמקדש ידיו מן הכיור קודם עבודתו, ע"כ.

יג. עיי"ש בב"י שהביא סמוכים לדברי הרשב"א אלה מדברי הזוה"ק דכתב, רזא דמילתא הכי הוא דלית בר נש בעלמא דלא טעים טעמא דמותא בליליא ורוחא מסאבא שריא על ההוא גופא, מאי טעמא בגין דנשמתא קדישא איסתלקת מיניה דבר נש ונפקת מיניה וכו' וכד אהדרת נשמתא לגופא אתעברת ההוא זוהמא והא איתמר דידוי דבר נש זוהמא דמסאב אישתאר בהו וכו' **וכד נטיל להון כדין הוא איתקדש ואיקרי קדוש.**

ווען מען איז זיך מתבונן בלויז אין די איין זאך פון נטילת ידים שחרית, ווען מען וואלט געקענט באגרייפן וואס עס מיינט די קדושה וואס די כהן גדול האט באקומען יעדן טאג ווען ער איז נתקדש געווארן דורך קידוש ידים ורגלים. און די זעלבע ענין טוען אונז יעדן אינדערפרי, און אזוי ווי עס שטייט אין די אויבנדערמאנטע זוהר הק' אז מען ווערט אנגערופן א קדוש דורכן זיך וואשן די נטילת ידים.

"וויפיל מער חיות און חשק וואלט א מענטש באקומען צו דינען דער אויבערשטער ווען ער ווייסט וויפיל קדושה ער איז מוסיף אויף זיך מיט די קליינע עבודה? וויפיל מער פרישקייט וואלט דאס געגעבן פאר א מענטש צו טון די רצון ה' און נתקדש ווערן זיין נשמה אין גוף אינאיינעם?"

וויפיל מער חיות און חשק וואלט א מענטש באקומען צו דינען דער אויבערשטער ווען ער ווייסט וויפיל קדושה ער איז מוסיף אויף זיך מיט די קליינע עבודה? וויפיל מער פרישקייט וואלט דאס געגעבן פאר א מענטש צו טון די רצון ה' און נתקדש ווערן זיין נשמה אין גוף אינאיינעם?

און אזוי איז דאס אויף יעדע מצוה וואס מען טוט, אדער ווען עס קומט צו לערנען תורה, וואס יעדע ווארט איז מוסיף א געוואלדיגע קדושה אויף א מענטש, און עס ברענגט אים נענטער צום אויבערשטן, און עס איז מקשר און מדבק דער מענטש מיטן אויבערשטער.

און דאס איז די עבודה פון א מענטש דורכאויס זיין גאנצע לעבן צו מרבה זיין קדושה און הייליגקייט, און אזוי ארום ווערט קענען אויפהייבן זיין גשמיות'דיגער גוף און עס מהפך זיין צו רוחניות, און דערמיט איז ער דאס קונה מיט א שטענדיגע קנין לעולמי עד, ווייל צום סוף בלייבט ער נאר איבער מיט די נשמה, און וואס די נשמה האט, דאס איז אים געבליבן און נאר דאס פארמאגט ער.

>>> המשך השיחה יבוא בגליון הבא בעז"ה <<<